

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **R. V.**, zast. Mgr. Tomášem Danielem, advokátem, se sídlem nábr. Komenského 1397/9, Břeclav, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 3 A 49/2022-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Tomáši Danielovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Mgr. D. D. se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou ze dne 8. 2. 2022 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v tom, že žalovaná od 1. 1. 2022 strhává vězňům vykonávajícím trest odnětí svobody ve věznici v Břeclavi doručené finanční prostředky (důchod) v plné výši, a to v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16.

[2] Dne 16. 3. 2022 bylo městskému soudu doručeno podání žalobce R. V. a dále V. E. a V. P. (všichni ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Břeclav) ze dne 14. 3. 2022, kterým

se připojili k zásahové žalobě původně samostatně podané Mgr. D. D. a sdělili, že v řízení před soudem je bude zastupovat Mgr. D. D.

[3] Žalobce uvedl, že je důchodcem ve třetím stupni invalidity a jeho jediným majetkem je příjem z invalidního důchodu. Z výpisu z účtu vězně za leden 2022 ze dne 14. 2. 2022 se dozvěděl, že mu byl žalovanou odebrán veškerý jeho příjem - invalidní důchod na exekuce, což považuje za postup rozporný s výše zmiňovaným nálezem. Nemůže si proto nakupovat ve vězeňské kantýně, nemá na léky, na telefon, hygienu a nemůže splácet dluhy, které se zavázal hradit. Zásahovou žalobu dále žalobce doplnil podáními ze dne 26. 3. 2022, 29. 3. 2022 a 8. 4. 2022, přičemž se prostřednictvím ní domáhal zákazu dalšího zasahování do jeho práv a vrácení neoprávněně zabavených finančních prostředků.

[4] Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že ve věci žalobce vyplácí finanční prostředky z jeho účtu vedeného věznicí oprávněnému - Celnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, a to na základě čtyř pravomocných exekučních příkazů ze dne 9. 2. 2021, č. j. 83585/2021-530000-42, č. j. 83583/2021-530000-42, č. j. 83555/2021-530000-42 a č. j. 83545-3/2021-530000-42, o nařízení daňové exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky. V důsledku toho jsou strhávány žalobci všechny došlé finanční prostředky (důchod) po úhradě pohledávek za výkon trestu odnětí svobody (1.500 Kč měsíčně). Žalovaná je poddlužníkem žalobce jako povinného a v případě, kdy by se neřídila pravomocnými exekučními příkazy, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněného.

[5] Městský soud usnesením ze dne 1. 4. 2022, č. j. 3 A 17/2022-71, vyloučil věc žalobce k samostatnému projednání. V záhlaví uvedeném usnesením pak žalobu odmítl, jelikož v dané věci neshledal zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Konstatoval, že rozporované jednání činí věznice jako poddlužník na základě exekučních příkazů. Žalovaná ani věznice nejsou v daném případě správními orgány, které zasahují do veřejných subjektivních práv žalobce ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť jednají výlučně v soukromoprávní věci žalobce. Nejedná se zde o subordinální (mocenský) vztah, který je typický pro veřejnoprávní vztahy, nýbrž mezi žalobcem jako povinným a správcem daně jako oprávněným existuje soukromoprávní (civilní a nikoli správní) vztah. Zároveň soud uvedl, že pokud by Věznice Břeclav, která je účastna exekuce jako dlužník povinného (poddlužník), nerespektovala exekuční příkazy, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněného.

[6] Na závěr soud uvedl, že soukromoprávní věci týkající se výkonu rozhodnutí jsou vyloučeny z pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví v rámci veřejné správy, přičemž právě výkon rozhodnutí představuje soukromoprávní prvek sporu. Zároveň odkázal na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 12. 2. 2019, č. j. Konf 1/2018-6, a poučil žalobce o možnosti podat civilní žalobu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud obdržel dne 10. 5. 2022 od žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost (v zastoupení obecným zmocněncem Mgr. D. D.) proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, kde navrhl společné projednání kasačních stížností proti meritorně totožným usnesením městského soudu ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 3 A 49/2022, 3 A 50/2022 a 3 A 51/2022, a kasačních stížností proti usnesením městského soudu ze dne 14. 4. 2022 o zamítnutí návrhů na vydání předběžného opatření v právě uvedených věcech.

[8] Podle stěžovatele městský soud nesprávně interpretoval závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, a dospěl svévolně v rozporu s důkazy k nesprávnému závěru, že se v posuzovaném případě jedná o soukromoprávní spor mezi stěžovatelem a exekutorem, jelikož tím, kdo zavedl od 1. 1. 2022 zásah odporující zmiňovanému nálezu, byla žalovaná. Ta zabírá vězňům, kteří mají exekuce, všechny příjmy, což ohrožuje jejich životy a zdraví.

[9] V podání ze dne 8. 5. 2022, které Nejvyšší správní soud obdržel dne 11. 5. 2022, stěžovatel namítl, že napadené usnesení je zcela nepřezkoumatelné a stížnost je důvodná, jestliže městský soud v napadeném usnesení uvedl, že nařízení generálního ředitele vězeňské služby č. 39 ze dne 31. 12. 2021, č. j. VS-204637-25/ČJ-2021-8000PS-IAŘ, kterým se od 1. 1. 2022 změnil postup napadený žalobou, způsobili exekutoři, aniž by k tomu uvedl další skutečnosti.

[10] Dne 18. 5. 2022 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání ze dne 15. 5. 2022, ve kterém stěžovatel požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ludka Straky. Stěžovatel také v podání namítl, že v napadeném usnesení chybí poučení o tom, na základě jakého konkrétního zákonného oprávnění by se měli vězni domáhat zastavení, přerušování či jiných změn u plateb exekučních splátek, když dané exekuce byly schváleny soudy. Dále také nesouhlasil s tvrzením žalované, že nerozlišuje mezi příjmy vězňů, neboť výživné z pracovní odměny sráží automaticky, zatímco z důchodu je výživné sráženo až na základě žádosti vězně a zároveň důchod jako jediný příjem vězni nepodepisují. Poukázal rovněž na to, že Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) nemůže označit platbu důchodu popisem „pro zdravotní účely“, jelikož jí to zákon neumožňuje, přičemž např. manželky vězňů takovou možnost mají a mohou na účet vězně zasílat peníze, kdy do zprávy pro příjemce uvedou např. „na léky“ a tento příjem pak není zabaven. ČSSZ navíc ani vězňům v rámci exekucí důchody nezabavuje celé, jak tomu činí žalovaná. Na závěr stěžovatel uvedl, že podává návrh na vydání předběžného opatření k pozastavení zásahu žalované (zamítnuto usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2022, č. j. 4 As 153/2022-55).

[11] V dalším podání ze dne 18. 5. 2022 stěžovatel navrhl dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky podat k Ústavnímu soudu návrh na zrušení obecně závazné právní normy nebo její části pro rozpor s ústavním pořádkem, tedy normy, která dala prostor ke zneužití předpisu žalovanou od 1. 1. 2022. V podání ze dne 5. 9. 2022 stěžovatel označil kasační stížností napadené usnesení za rozporné s bodem 35 nálezu Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Podáním ze dne 9. 9. 2022 stěžovatel poukázal na usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 31. 8. 2022, č. j. 19 EXE 821/2019-56, které podle jeho názoru dokládá mylnost tvrzení městského soudu, že se lze domoci ochrany zasažených práv v občanském soudním řízení. V podání ze dne 19. 9. 2022 stěžovatel odkázal na

usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2022, č. j. 105 EXE 45/2022-85, v němž se podle něj soud neztotožňuje se závěry správních soudů o nutnosti posouzení věci v občanském soudním řízení, a dále požádal o ustanovení advokáta Mgr. Tomáše Daniela. V podání ze dne 26. 9. 2022 stěžovatel za účelové označil tvrzení civilních soudů a exekutorů (odmítajících stejně jako správní soudy zastavit exekuce), že vězni si mají zařídit chráněný účet, jelikož vězeň nebude propuštěn do banky, aby si mohl chráněný účet zřídit.

[12] V doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 11. 2022 podaném prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel opětovně poukázal na náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16, a uvedl, že ve smyslu tohoto nálezu by mělo být k invalidnímu důchodu přistupováno jako ke mzdě, a tudíž by polovina příjmu stěžovatele podle § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), měla být považována za tzv. nezabavitelnou částku. S tímto jeho názorem je jednání žalované od 1. 1. 2022 v rozporu, přičemž do té doby postupovala v jeho souladu. Dále stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s názorem městského soudu o nezasazení do jeho veřejných subjektivních práv. Stěžovatel si je vědom, že věznice je povinna vyplácet pohledávky podle exekučních příkazů, nicméně tuto její soukromoprávní povinnost nelze nadřazovat nad její povinnosti vyplývající z § 25 odst. 4 ZVTOS. Tím, že je stěžovateli strháván celý jeho příjem, je tato povinnost porušována a je zasahováno do jeho veřejných subjektivních práv. Podle zmiňovaného nálezu pak lze takovéto jednání napadnout zásahovou žalobou. Navíc podle stěžovatele ani přesná povaha zasažených práv není stěžejní pro to, aby věc byla projednána právě ve správním soudnictví. Proto neměla být jeho žaloba městským soudem odmítnuta, nýbrž měla být meritorně projednána.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla k podstatě věci stejnou argumentaci jako v řízení před městským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné poznamenat, že skutkově i právně obdobným případem se již zabýval v rozsudcích ze dne 6. 12. 2022, č. j. 4 As 154/2022-115, a ze dne 12. 12. 2022, č. j. 4 As 155/2022-106. Kasační stížnosti byly v těchto předcházejících věcech založeny na stejných či obdobných námitkách a Nejvyšší správní soud neshledal důvodu, aby je v tomto případě posoudil odlišně.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností usnesení městského soudu. Za nepřezkoumatelná jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Tato

pokračování

kritéria usnesení městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích jeho rozhodnutí.

[17] Podle § 2 s. ř. s., *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví zákon.*

[18] Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[19] Podstata sporu mezi stěžovatelem a žalovanou spočívá v postupu žalované, neboť ta strhává stěžovateli doručené finanční prostředky (důchod) na jeho účet ve věznici v plné výši na úhradu vykonatelných exekučních příkazů. Podle stěžovatele by tento spor měl být řešen soudy ve správním soudnictví.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že se k dané otázce již vyjádřil zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 12. 2. 2019, č. j. Konf 1/2018-6, č. 3908/2019 Sb. NSS. V něm vyslovil, že *„jakkoli je žalovaná ozbrojeným bezpečnostním sborem a může vystupovat i v pozici správního úřadu (viz § 1 odst. 2 a 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky), není pochyb o tom, že při plnění povinností uložených ji (jako dlužníkovi povinného) exekučním příkazem, v žádném z těchto postavení nevystupuje. Zadržování peněžních prostředků z vypláceného starobního důchodu žalobce (respektive jeho nezabavitelné části) a jejich následné poukazování k rukám exekutora není výkonem vrchnostenského oprávnění, ale pouhým plněním zákonné povinnosti, která pro ni vyplývá z exekučního příkazu. Přestože tímto postupem žalované dochází k zásahu do práv žalobce, nemůže jít o zásah do jeho veřejných subjektivních práv (viz § 2 s. ř. s.), nýbrž do práv soukromých, neboť se ze strany žalované nejedná o užití jakéhokoli vrchnostenského oprávnění. Zcela tedy absentují esenciální podmínky pro to, aby ochrana práv žalobce byla poskytována cestou správního soudnictví.“*

[21] V případě argumentace stěžovatele týkající se soukromoprávní či veřejnoprávní povahy sporu proto Nejvyšší správní soud plně odkazuje na závěr uvedený v usnesení č. j. Konf 1/2018-6, přičemž neshledal žádný důvod se od něj odchýlit. V tomto usnesení zvláštní senát závěrem konstatoval, že *„z uvedených důvodů proto zvláštní senát dospěl k závěru, že o předmětné žalobě nemá rozhodovat soud ve správním soudnictví. Domáhá-li se žalobce ochrany svých práv vyplývajících z poměrů práva soukromého, jsou k této ochraně nepochybně povolány soudy v občanském soudním řízení, v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 o. s. ř. Zvláštní senát proto výrokem I. tohoto usnesení vyslovil, že příslušný k vydání rozhodnutí o předmětné žalobě je soud v občanském soudním řízení.“* Městský soud ostatně na usnesení č. j. Konf 1/2018-6 již v kasační stížnosti napadeném usnesení odkázal a zároveň stěžovatele poučil o možnosti podat civilní žalobu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

[22] Na výše uvedeném závěru ohledně povahy posuzované věci nic nemění ani poukaz stěžovatele na bod 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. V tomto bodu Ústavní soud shrnul, že „*právní úprava poskytuje osobě ve výkonu trestu odnětí svobody hned několik procesních prostředků ochrany práv. Vedle stížnosti dle ustanovení § 26 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je to právo obrátit se na příslušné krajské státní zastupitelství, které podle § 78 téhož zákona vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu. V neposlední řadě se osobě ve výkonu trestu nabízí možnost domáhat se ochrany proti tvrzenému nezákonnému zásahu správního orgánu, který není rozhodnutím, žalobou dle § 82 s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. října 2011, sp. zn. III. ÚS 1780/11, ze dne 12. března 2012, sp. zn. IV. ÚS 3834/11, ze dne 15. února 2012, sp. zn. III. ÚS 3848/11, ze dne 13. října 2015, sp. zn. I. ÚS 2480/15 anebo ze dne 24. února 2016, sp. zn. IV. ÚS 2742/15).*“ K těmto závěrům Ústavního soudu zdejší soud konstatuje, že je Ústavní soud vyslovil toliko obecně v rámci své argumentace týkající se možností ochrany osob ve výkonu trestu odnětí svobody. Žádná z věcí zmíněných Ústavním soudem se přitom netýkala exekuce vůči osobě ve výkonu trestu. Jednalo se o jiné záležitosti: ve věci sp. zn. III. ÚS 1780/11 se jednalo o zákaz navštěvovat vězeňskou kapli uložený navrhovatelce, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3834/11 se jednalo o přerazení navrhovatelky do třetí přístupné skupiny vnitřní diferenciaci, ve věci sp. zn. III. ÚS 3848/11 se jednalo o umístění navrhovatelky na uzavřené oddělení, ve věci sp. zn. I. ÚS 2480/15 navrhovatel namítal, že mu vězeňská služba nezajistila řádný program zacházení a není schopna přijmout opatření, která by zabránila šikaně, kterou trpí, ve věci sp. zn. IV. ÚS 2742/15 navrhovatel brojil proti nedostatečně zabezpečené lékařské péči ze strany věznice.

[23] K nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16 se Nejvyšší správní soud již vyjádřil také v rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 245/2022-55, v němž se zabýval obdobnou věcí a konstatoval, že tento nálezc nic nemění na závěrech uvedených v usnesení č. j. Konf 1/2018-6, jelikož „*Ústavní soud v cit. nálezu pracoval se situací, ve které věznice blokovala větší množství peněz, než mohla, kvůli pohledávkám spojeným s trestním řízením, tedy pohledávkám spadajícím pod § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (srov. bod 71 cit. nálezu). Podle uvedeného ustanovení lze na úhradu tam vyjmenovaných pohledávek použít maximálně polovinu příchozích finančních prostředků a splnění této povinnosti lze vymáhat zásahovou žalobou ve správním soudnictví (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 317/2017-38, bod 23, a ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 396/2019-23, bod 11).*“

[24] Stěžovatelem výše zmíněný bod 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16 tak představuje toliko obecný výčet prostředků, které k ochraně svých práv mají k dispozici osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, a není na místě z něj dovozovat nesprávnost posouzení věci městským soudem, který vystihl podstatu věci a v odůvodnění napadeného usnesení přiléhavě poukázal na výše již zmíněné usnesení č. j. Konf 1/2018-6. Nejvyšší správní soud s poukazem na toto usnesení zvláštního senátu opětovně konstatuje, že soudní ochrana práv stěžovatele je zajištěna prostřednictvím soudů v občanském soudním řízení.

[25] Stěžovatel se mýlí, pokud má za to, že usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 31. 8. 2022, č. j. 19 EXE 821/2019-56, dokládá nesprávnost tvrzení městského soudu, že se lze domoci ochrany práv v občanském soudním řízení. Je tomu totiž právě naopak, neboť

pokračování

v tomto usnesení se okresní soud věcně zabýval zákonností nařízeného způsobu provedení exekuce na majetek osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. Stejně tomu bylo i v usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2022, č. j. 105 EXE 45/2022-85.

[26] Stěžovatelem popsána nemožnost pro vězně založit si chráněný účet nic nemění na tom, že žalovaná, která vyplácí příkazané pohledávky na účet správce daně specifikovaný v exekučních příkazech, není v postavení správního orgánu zasahujícího do veřejných subjektivních práv stěžovatele ve smyslu § 82 s. ř. s. a k ochraně práv vězňů v těchto případech jsou povolány soudy v občanském soudním řízení. Tento závěr nevyvrací ani argumentace stěžovatele, v níž se dovolává v souvislosti s § 25 odst. 4 ZVTOS ochrany části svého invalidního důchodu jako nezabavitelné částky.

[27] K návrhu společného projednání kasačních stížností proti usnesením městského soudu ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 3 A 49/2022, 3 A 50/2022 a 3 A 51/2022, s kasačními stížnostmi proti usnesením městského soudu ze dne 14. 4. 2022 (týkajícími se zamítnutí návrhu na předběžné opatření) Nejvyšší správní soud uvádí, že posouzení důvodnosti spojení věcí závisí na úvaze předsedy senátu, přičemž v soudním řízení správním nejsou stanoveny žádné případy, v nichž by bylo spojení určitých typově vymezených věcí obligatorní. Při rozhodování se posuzuje především vhodnost vedení společného řízení. Ačkoliv žádná bližší kritéria pro hodnocení vhodnosti zákon nevymezuje, nesmí být posouzení projevem libovůle a musí se opírat o logické a racionální důvody (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69, č. 2065/2010 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007-64, č. 2501/2012 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 12. 2022, č. j. 4 As 154/2022-115, kde rozhodoval o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ve věci sp. zn. 3 A 50/2022, dovodil, že nepovažuje spojení věcí ke společnému projednání za vhodné, jelikož situace každého z žalobců může být odlišná, a proto je potřeba posoudit individuálně konkrétní okolnosti každého případu ve vztahu ke každému žalobci zvlášť. Na uvedeném Nejvyšší správní soud setrvává i nyní. V daném případě nebylo rovněž potřeba postoupit věc rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Nejedná se totiž o případ, ve kterém by bylo potřeba sjednotit rozpornou judikaturu, jelikož rozpor vyřešilo již zmiňované usnesení č. j. Konf 1/2018-6. Stejně tak nebylo namístě postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a navrhnout Ústavnímu soudu zrušení některého z aplikovaných ustanovení zákona, neboť Nejvyšší správní soud považuje za ústavně konformní právní úpravu, která svěřuje pravomoc posouzení zákonnosti postupu exekutora při provádění exekuce civilním soudům.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší

správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[30] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Tomáši Danielovi, advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2022, č. j. 4 As 153/2022-86, a jehož náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 11. 2022 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna za zastupování zvyšuje o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1.428 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu